

Poziom	Nr tematu	Nr porządkowy lekcji	Rodzaj lekcji	Temat	Dział	Podrozdział	Temat z podstawy programowej – uczeń:	Temat z zakresu podstawowy / rozszerzony
1	1	1	t	Po co czytamy, jak czytamy? [W kręgu teorii literatury, podręcznik s. 6]	WPROWADZENIE	W kręgu teorii literatury	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3	podstawowy
1	2	2	t	Język jako system znaków [podręcznik: W świecie znaków, s. 8]	NAUKA O JĘZYKU	W świecie znaków	rozumie pojęcie znaku językowego oraz języka jako systemu znaków; rozróżnia typy znaków i określa ich funkcje w tekście – II.3.1 ; zna pojęcie aktu komunikacji językowej oraz jego składowe (komunikat, nadawca, odbiorca, kod, kontekst, kontakt) – II.3.2	podstawowy
1	3	3	t	Funkcje języka [podręcznik: W zależności od intencji, czyli o funkcjach językowych tekstów, s. 12]	NAUKA O JĘZYKU	W zależności od intencji, czyli o funkcjach językowych tekstów	rozpoznaje i określa funkcje tekstu (informatywną, poetycką, metajęzykową, ekspresywną, impresywną – w tym perswazyjną) – II.3.3 ; rozpoznaje i określa funkcje tekstu (fatyczną, magiczną) – ZR II.2.3	podstawowy
1	4	4	t	Biblia jako źródło kultury europejskiej [podręcznik: Biblia – księga ksiąg, s. 20]	STAROŻYTNOŚĆ	Biblia – księga ksiąg	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1 ; rozpoznaje rodzaje stylizacji (archaizacja, dialektyzacja, kolokwializacja, stylizacja środowiskowa, biblijna, mitologiczna itp.) oraz określa ich funkcje w tekście – II.2.6 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	5	5-6	t	"Każdą lekturą jest jednocześnie aktem twórczym" – ćwiczenia w czytaniu ze zrozumieniem [podręcznik: Czytanie ze zrozumieniem. Anna Świderkówna, <i>Rozmowy o Biblii</i> (fragm.), s. 24]	STAROŻYTNOŚĆ	Biblia – księga ksiąg	wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; zna, rozumie i funkcjonalnie wykorzystuje biblizmy, mitologizmy, sentencje, przysłowia i aforyzmy obecne w polskim dziedzictwie kulturowym – II.2.5 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4	podstawowy
1	6	7	t	Czym jest świadomość dobra i zła? Biblijne podłoża etyki [podręcznik: Świadomość dobra i zła. Księga Rodzaju, s. 26]	STAROŻYTNOŚĆ	Świadomość dobra i zła. Księga Rodzaju	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1 ; zgadza się z cudzymi poglądami lub polemizuje z nimi, rzeczowo uzasadniając własne zdanie – III.2.1	podstawowy
1	7	8	t	Motywy biblijne w sztuce i literaturze [podręcznik: Michał Anioł, <i>Grzech pierworodny i Wygnanie z raju</i> , s. 27, Mark Twain, <i>Pamiętniki Adama i Ewy</i> , s. 30]	STAROŻYTNOŚĆ	Świadomość dobra i zła. Księga Rodzaju	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2 ; rozpoznaje nawiązania do tradycji biblijnej i antycznej w kulturze współczesnej – ZR I.2.3 ; porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

1	8	9-10	t	Sens ludzkiego cierpienia na podstawie Księgi Hioba [podręcznik: <i>O niezawinionym cierpieniu. Księga Hioba</i> , s. 32, nawiązanie: Georges de La Tour, <i>Hiob</i> lub <i>Hiob wyszydzany przez żonę</i> , s. 38 i Tadeusz Różewicz, <i>Hiob 1957</i> , s. 39]	STAROŻYTNOŚĆ	O niezawinionym cierpieniu. Księga Hioba	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wyводу oraz argumentację – I.2.2 ; rozpoznaje nawiązania do tradycji biblijnej i antycznej w kulturze współczesnej – ZR I.2.3 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10 ; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1 ; rozpoznaje rodzaje stylizacji (archaizacja, dialektyzacja, kolokwializacja, stylizacja środowiskowa, biblijna, mitologiczna itp.) oraz określa ich funkcje w tekście – II.2.6	podstawowy
1	9	11-12	t	Kondycja człowieka w świecie na podstawie Księgi Koheleta [podręcznik: <i>Człowiek wobec marności. Księga Koheleta</i> , s. 40]	STAROŻYTNOŚĆ	Człowiek wobec marności. Księga Koheleta	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wyводу oraz argumentację – I.2.2 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; odróżnia dyskusję od sporu i kłótni – III.1.7 ; zgadza się z cudzymi poglądami lub polemizuje z nimi, rzeczowo uzasadniając własne zdanie – III.2.1 ; rozwija umiejętność pracy samodzielnej między innymi przez przygotowanie różnorodnych form prezentacji własnego stanowiska – IV.1	podstawowy
1	10	13-14	t	Najpiękniejszy utwór o miłości, czyli Pieśń nad Pieśniami [podręcznik: "Żar jej to żar ognia, płomień Pański...". O miłości w Pieśni nad Pieśniami, s. 44, nawiązanie: Umberto Eco, <i>Imię róży</i> , s. 49]	STAROŻYTNOŚĆ	"Żar jej to żar ognia, płomień Pański...". O miłości w Pieśni nad Pieśniami	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wyводу oraz argumentację – I.2.2 ; odróżnia dzieła kultury wysokiej od tekstów kultury popularnej, stosuje kryteria pozwalające odróżnić arcydzieło od kiczu – I.2.7 ; buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i adresata, z zachowaniem zasad retoryki – III.2.2 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; rozumie pojęcie parafrazy, parodii i trawestacji, wskazuje ich wzorce tekstowe; wykorzystuje te pojęcia w interpretacji utworu literackiego – ZR I.1.10	podstawowy

1	11	15-16	t	Różne postawy człowieka wobec Boga na podstawie Księgi Psalmów [podręcznik: Człowiek wobec Boga w psalmach, s. 50, nawiązanie: Roman Brandstaetter, <i>Psalm o przypowieściach</i> , s. 54]	STAROŻYTNOŚĆ	Człowiek wobec Boga w psalmach	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wylczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wylczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4	podstawowy
1	12	17-18	t	Wizja końca świata, czyli o Apokalipsie [podręcznik: Jak zrozumieć Apokalipsę?, s. 55, nawiązanie: Andrzej Stasiuk, <i>Władec</i> , s. 62]	STAROŻYTNOŚĆ	Jak zrozumieć Apokalipsę?	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje I.1.10 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; posługuje się słownikami ogólnymi języka polskiego oraz słownikami specjalistycznymi (np. etymologicznymi, frazeologicznymi, skrótów, gwarowymi), także w wersji on-line – IV.8 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację; porównuje różnorodnie propozycje odczytania tego samego utworu literackiego – ZR 1.1.11	podstawowy
1	13	19	t	Kadr, ujęcie, montaż – poznajemy język filmowy [podręcznik: <i>Film jako tekst kultury</i> , s. 64]	STAROŻYTNOŚĆ	Ścieżka teatralno-filmowa	odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	14	20	t	Przykazania w życiu współczesnego człowieka – o Dekalogu Krzysztofa Kieślowskiego [podręcznik: <i>Wiara w życiu człowieka. Dekalog Krzysztofa Kieślowskiego</i> , s. 66]	STAROŻYTNOŚĆ	Ścieżka teatralno-filmowa	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	15	21	nt	Powtórzenie wiadomości – Biblia [podręcznik: Biblia – podsumowanie, s. 68]	STAROŻYTNOŚĆ	Biblia – podsumowanie	wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	16	22-23	t	Antyk grecko-rzymski – wprowadzenie do epoki [podręcznik: <i>Antyk grecko-rzymski. O epoce</i> , s. 70]	STAROŻYTNOŚĆ	O epoce	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; dokonuje krytycznej selekcji źródeł – IV.5 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy

1	17	24	t	Grupa Laokoona – rzeźba harmonijna czy niepokojąca? [podręcznik: Czytanie ze zrozumieniem, Umberto Eco, <i>Historia piękna</i> , s. 78]	STAROŻYTNOŚĆ	O epoce	odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; odróżnia dzieła kultury wysokiej od tekstów kultury popularnej, stosuje kryteria pozwalające odróżnić arcydzieło od kiczu – I.2.7 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1	podstawowy
1	18	25	t	Rzeczowo i zwięźle – jak napisać poprawnie streszczenie? [podręcznik, s. 80]	STAROŻYTNOŚĆ	Sztuka pisania	buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i adresata, z zachowaniem zasad retoryki – III.2.2 ; odróżnia streszczenie od parafrazy; funkcjonalnie stosuje je w zależności od celu wypowiedzi – III.2.7 ; stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe – III.2.11 ; wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej – III.2.12	podstawowy
1	19	26	t	ZR Piękno kiedyś i dziś [podręcznik: <i>Klasyczny ideał piękna. Poliklet, Doryforos</i> , s. 81]	STAROŻYTNOŚĆ	Klasyczny ideał piękna. Poliklet <i>Doryforos</i>	odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; odróżnia dzieła kultury wysokiej od tekstów kultury popularnej, stosuje kryteria pozwalające odróżnić arcydzieło od kiczu – I.2.7 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; wskazuje i rozróżnia cele perswazyjne w wypowiedzi literackiej i nieliterackiej – III.1.2	rozszerzony
1	20	27-28	t	ZR W poszukiwaniu prawd absolutnych [podręcznik: <i>Drogi greckiej filozofii. Sokrates i Platon</i> , s. 82, <i>Platon, Obrona Sokratesa</i> , s. 83]	STAROŻYTNOŚĆ	Drogi greckiej filozofii. Sokrates i Platon	wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; rozumie, na czym polega logika i konsekwencja toku rozumowania w wypowiedziach argumentacyjnych i stosuje je we własnych tekstach – III.1.6 ; tworzy plan kompozycyjny i dekompozycyjny tekstów o charakterze argumentacyjnym – III.2.8	rozszerzony
1	21	29	t	ZR Czym jest idealizm Platoński? [podręcznik: <i>Platon, Państwo</i> , s. 88]	STAROŻYTNOŚĆ	Drogi greckiej filozofii. Sokrates i Platon	wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; rozumie, na czym polega logika i konsekwencja toku rozumowania w wypowiedziach argumentacyjnych i stosuje je we własnych tekstach – III.1.6 ; tworzy plan kompozycyjny i dekompozycyjny tekstów o charakterze argumentacyjnym – III.2.8 ; odczytuje tekst w jego warstwie semantycznej i semiotycznej – ZR I.1.1 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6 ; rozpoznaje wywód o charakterze demagogicznym oraz metodę pytań podchwytliwych i sugerujących – ZR III.1.3	rozszerzony
1	22	30	t	ZR Jak się żyje w państwie Platona? [podręcznik: <i>Co wpływa na dobrą organizację państwa? Platon, Państwo</i> , s. 90]	STAROŻYTNOŚĆ	Co wpływa na dobrą organizację państwa? Platon, <i>Państwo</i>	wykazuje się znajomością i rozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; rozumie, na czym polega logika i konsekwencja toku rozumowania w wypowiedziach argumentacyjnych i stosuje je we własnych tekstach – III.1.6 ; tworzy plan kompozycyjny i dekompozycyjny tekstów o charakterze argumentacyjnym – III.2.8 ; odczytuje tekst w jego warstwie semantycznej i semiotycznej – ZR I.1.1 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6 ; rozpoznaje wywód o charakterze demagogicznym oraz metodę pytań podchwytliwych i sugerujących – ZR III.1.3	rozszerzony
1	23	31	t	ZR Relacje między polityką a filozofią ukazane w <i>Kłamstwie politycznym</i> Józefa Tischnera [Józef Tischner, <i>Kłamstwo polityczne</i> , s. 93]	STAROŻYTNOŚĆ	Nawiązanie. Co wpływa na dobrą organizację państwa? Platon, <i>Państwo</i>	rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; odczytuje tekst w jego warstwie semantycznej i semiotycznej – ZR I.1.1 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6 ; rozpoznaje wywód o charakterze demagogicznym oraz metodę pytań podchwytliwych i sugerujących – ZR III.1.3	rozszerzony

1	24	32	t	ZR Cechy dobrej mowy na podstawie <i>Retoryki</i> Arystotelesa [podręcznik: <i>Jak przemawiać skutecznie?</i> Retoryka Arystotelesa, s. 95]	STAROŻYTNOŚĆ	Jak przemawiać skutecznie? Retoryka Arystotelesa	wyказuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację I.2.2; rozumie i stosuje w tekstach retorycznych zasadę kompozycyjną (np. teza, argumenty, apel, pointa) – III.1.3; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; rozumie, na czym polega logika i konsekwencja toku rozumowania w wypowiedziach argumentacyjnych i stosuje je we własnych tekstach – III.1.6; tworzy plan kompozycyjny i dekompozycyjny tekstów o charakterze argumentacyjnym – III.2.8; odczytuje tekst w jego warstwie semantycznej i semiotyecznej – ZR I.1.1; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6; rozpoznaje wywód o charakterze demagogicznym oraz metodę pytań podchwytliwych i sugerujących – ZR III.1.3	rozszerzony
1	25	33	t	Uczymy się budować wypowiedź retoryczną [podręcznik: Retoryka – sztuka przemawiania, s. 98, Przemówienie Józefa Becka, s. 101]	NAUKA O JĘZYKU	Retoryka – sztuka przemawiania	rozpoznaje argumentacyjny charakter różnych konstrukcji składniowych i ich funkcje w tekście; wykorzystuje je w budowie własnych wypowiedzi – II.1.3; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1; rozumie i stosuje w tekstach retorycznych zasadę kompozycyjną (np. teza, argumenty, apel, pointa) – III.1.3; rozróżnia typy argumentów, w tym argumenty pozamerytoryczne (np. odwołujące się do litości, niewiedzy, groźby, autorytetu, argumenty <i>ad personam</i>) – III.1.5; rozumie, na czym polega logika i konsekwencja toku rozumowania w wypowiedziach argumentacyjnych i stosuje je we własnych tekstach – III.1.6	podstawowy
1	26	34-35	t	W świecie mitów – Prometeusz poświęcający się dla dobra ogółu [podręcznik: Czy warto być buntownikiem? Wokół Prometeusza, s. 104, nawiązanie: Arnold Böcllin, <i>Prometeusz</i> , s. 110]	STAROŻYTNOŚĆ	Czy warto być buntownikiem? Wokół Prometeusza	odróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	27	36	t	ZR O samotności Prometeusza – <i>Prometeusz w okowach</i> Ajschylosa [podręcznik s. 106]	STAROŻYTNOŚĆ	Czy warto być buntownikiem? Wokół Prometeusza	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozumie i określa związek wartości poznawczych, etycznych i estetycznych w utworach literackich – ZR I.1.13	rozszerzony
1	28	37	t	Uniwersalne przesłanie mitu o Syzyfie [podręcznik: „Los jest jego własnością, kamień jego kamieniem”. Mit o Syzyfie, s. 111]	STAROŻYTNOŚĆ	Nawiązanie. „Los jest jego własnością, kamień jego kamieniem”. Mit o Syzyfie	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	29	38	t	ZR Reinterpretacja mitu o Syzyfie w literaturze i malarstwie różnych epok [podręcznik: Albert Camus, <i>Mit Syzyfa</i> (fragmenty), s. 113 i Mikołaj Burdykin, <i>Szyzyf</i> , s. 115]	STAROŻYTNOŚĆ	Nawiązanie. „Los jest jego własnością, kamień jego kamieniem”. Mit o Syzyfie	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje nawiązania do tradycji biblijnej i antycznej w kulturze współczesnej – ZR I.2.3 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	rozszerzony
1	30	39	t	Orfeusz – niedościgniony wzór artysty [podręcznik: „I swoim śpiewem oczarował wszystkich!”. Mit o Orfeuszu i Eurydyce, s. 116, nawiązania: Peter Paul Rubens, <i>Orfeusz i Eurydyka</i> i Zbigniew Herbert, <i>H.E.O.</i> , s. 120]	STAROŻYTNOŚĆ	„I swoim śpiewem oczarował wszystkich!”. Mit o Orfeuszu i Eurydyce	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; rozumie pojęcie archetypu, rozpoznaje archetypy w utworach literackich oraz określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – ZR I.1.9 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	31	40	t	O samouwielbieniu, czyli mit o Narcyzie [podręcznik: Narcyz – o człowieku, który kochał samego siebie, s. 122, nawiązania: Pierre & Gilles, <i>Narcisse</i> , s. 124]	STAROŻYTNOŚĆ	Narcyż – o człowieku, który kochał samego siebie	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	32	41	t	Geneza wojny trojańskiej [podręcznik: Przyczyny wojny trojańskiej, s. 125, Jan Parandowski, <i>Mit o wojnie trojańskiej</i> , s. 126]	STAROŻYTNOŚĆ	Przyczyny wojny trojańskiej	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; zgadza się z cudzymi poglądami lub polemizuje z nimi, rzeczowo uzasadniając własne zdanie – III.2.1; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6; odróżnia streszczenie od parafrazy; funkcjonalnie stosuje je w zależności od celu wypowiedzi – III.2.7; stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe – III.2.11; wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej – III.2.12	podstawowy

1	33	42	t	Cechy eposu antycznego, czyli o <i>Iliadzie</i> Homera [podręcznik: Homer, <i>Iliada</i> , s. 129]	STAROŻYTNOŚĆ	Homer <i>Iliada</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; wykorzystuje multimedialne źródła informacji oraz dokonuje ich krytycznej oceny – IV.9	podstawowy
1	34	43	t	Achilles kontra Hektor. Tylko jeden zwycięży [podręcznik: Walka na śmierć i życie – pojedynek Achillesa z Hektorem, s. 132]	STAROŻYTNOŚĆ	Homer <i>Iliada</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	35	44	t	Literackie spotkanie wrogów – rozmowa Priama z Achillesem [podręcznik: Czy można dojść do porozumienia z wrogiem?, s. 136]	STAROŻYTNOŚĆ	Homer <i>Iliada</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	36	45-46	t	Tułaczka jako doświadczenie kształtujące osobowość bohatera – Homer <i>Odyseja</i> [podręcznik: W drodze do Itaki, s. 140, nawiązanie: Konstandinos Kawafis, <i>Itaka</i> , s. 147]	STAROŻYTNOŚĆ	Homer <i>Odyseja</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; rozumie pojęcie archetypu, rozpoznaje archetypy w utworach literackich oraz określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – ZR I.1.9; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	37	47	t	Penelopa jako wzór wiernej żony [podręcznik: Tymczasem na Itace..., s. 148, nawiązanie: Margaret Atwood, <i>Penelopiada</i> , s. 150]	STAROŻYTNOŚĆ	Homer <i>Odyseja</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje i charakteryzuje styl indywidualny (dzieła literackiego, autora) oraz styl typowy (gatunku literackiego, prądu literackiego, epoki) i wykorzystuje tę wiedzę w interpretacji utworu literackiego – ZR II.2.6	podstawowy
1	38	48	t	Zasada trzech jedności i inne cechy tragedii antycznej [podręcznik: Początki teatru, s. 152-155, 158]	STAROŻYTNOŚĆ	Ścieżka teatralno-filmowa	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6; określa wpływ starożytnego teatru greckiego na rozwój sztuki teatralnej; rozumie pojęcie <i>katharsis</i> i charakteryzuje jego rolę w kształtowaniu odbioru dzieła – I.2.4; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	39	49	t	ZR Dzieło tragiczne według Arystotelesa [podręcznik: <i>Arystoteles o tragedii</i> , s. 155]	STAROŻYTNOŚĆ	Cechy tragedii antycznej	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; określa wpływ starożytnego teatru greckiego na rozwój sztuki teatralnej; rozumie pojęcie <i>katharsis</i> i charakteryzuje jego rolę w kształtowaniu odbioru dzieła – I.2.4; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2	rozszerzony
1	40	50	t	Historia rodu Labdakidów [podręcznik: O nieuchronności fatum. Mit o rodzinie Labdakidów, s. 159]	STAROŻYTNOŚĆ	O nieuchronności fatum. Mit o rodzinie Labdakidów	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy

1	41	51	t	Miłość wbrew prawu – <i>Antygona</i> Sofoklesa [lektura: Sofokles, <i>Antygona</i> , podręcznik: Między rozsądkiem a miłością, lękiem a odwagą, s.163]	STAROŻYTNOŚĆ	Sofokles <i>Antygona</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2	podstawowy
1	42	52	t	Prawo ludzkie a prawo boskie – o konflikcie tragicznym w <i>Antygonie</i> Sofoklesa [lektura: Sofokles, <i>Antygona</i> , podręcznik: „Współkochać przysiałam, nie wspólnienawdzić”. Spór Antygony z Kreonem, s. 165]	STAROŻYTNOŚĆ	Sofokles <i>Antygona</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	podstawowy
1	43	53	t	Jakimi wartościami kieruje się władca? - rozważamy zasadność postępowania Kreona [lektura: Sofokles, <i>Antygona</i> , podręcznik: Jakim władcą jest Kreon?, s. 168]	STAROŻYTNOŚĆ	Sofokles <i>Antygona</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	podstawowy
1	44	54	t	Oskarżam, bronię, współczuję... [podręcznik: Zadania do całej lektury, s. 172, nawiązanie: Kazimiera Iłkowiakówna, <i>Antygono, patronko sióstr</i> , s. 180]	STAROŻYTNOŚĆ	Sofokles <i>Antygona</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; określa wpływ starożytnego teatru greckiego na rozwój sztuki teatralnej; rozumie pojęcie <i>katharsis</i> i charakteryzuje jego rolę w kształtowaniu odbioru dzieła – I.2.4 ; porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4 ; stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe – III.2.11 ; wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej – III.2.12	podstawowy
1	45	55-56	t	Piszemy wypowiedź argumentacyjną [podręcznik: Sztuka pisania ROZPRAWKA, s. 174]	STAROŻYTNOŚĆ	Sztuka pisania	rozpoznaje argumentacyjny charakter różnych konstrukcji składniowych i ich funkcje w tekście; wykorzystuje je w budowie własnych wypowiedzi – II.1.3 ; stosuje zasady ortografii i interpunkcji, w tym szczególnie: pisowni wielką i małą literą, pisowni łącznej i rozłącznej partykuły nie oraz partykuły <i>-bym, -bys, -by</i> z różnymi częściami mowy; pisowni zakończeń <i>-ji, -li, -i</i> ; zapisu przedrostków <i>roz-, bez-, wes-, wz-, ws-</i> ; pisowni przyimków złożonych; pisowni nosówek (<i>a, ę</i>) oraz połączeń <i>om, on, em, en</i> ; pisowni skrótów i skrótowców – II.4.1 ; wykorzystuje składniowo-znaczeniowy charakter interpunkcji do wypuklenia sensów redagowanego przez siebie tekstu – II.4.2 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; rozumie i stosuje w tekstach retorycznych zasadę kompozycyjną (np. teza, argumenty, apel, pointa) – III.1.3 ; buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i adresata, z zachowaniem zasad retoryki – III.2.2 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

1	46	57-58	t	„Wszyscy od tego jesteśmy zawiśli, jaką nam przyszłość chcą zgotować bogi” – <i>Król Edyp</i> Sofoklesa [lektura uzupełniająca: Sofokles, <i>Król Edyp</i> , podręcznik: Sofokles, <i>Król Edyp</i> , s. 180, Trudna droga do prawdy, s. 181]	STAROŻYTNOŚĆ	Sofokles <i>Król Edyp</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	podstawowy
1	47	59	t	Czy niewiedza zwalnia z odpowiedzialności? [podręcznik: Zadania do całej lektury, s. 186, Milan Kundera, <i>Nieznosna lekkość bytu</i> , s. 187]	STAROŻYTNOŚĆ	Sofokles <i>Król Edyp</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15	podstawowy
1	48	60	t	Śladami tradycji teatralnych starożytnej Grecji [podręcznik: Na co patrzeć w teatrze, s. 190]	STAROŻYTNOŚĆ	Ścieżka teatralno-filmowa	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanek, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	49	61	t	ZR Cechy komedii greckiej na przykładzie <i>Chmur</i> Arystofanesa [lektura obowiązkowa dla zakresu rozszerzonego, podręcznik: Arystofanes, <i>Chmury</i> , s. 192]	STAROŻYTNOŚĆ	Arystofanes <i>Chmury</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanek, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w utworach cechy prądów literackich i artystycznych oraz odczytuje ich funkcje – ZR I.1.3	rozszerzony
1	50	62	t	ZR W szkole Sokratesa. <i>Chmury</i> Arystofanesa [lektura obowiązkowa dla zakresu rozszerzonego, podręcznik: Arystofanes, <i>Chmury</i> , s. 193]	STAROŻYTNOŚĆ	Arystofanes <i>Chmury</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6 ; rozumie pojęcie rubasznosci i sarkazmu, wskazuje ich funkcje w tekście oraz przedstawia propozycje odczytania – ZR III.1.4	rozszerzony
1	51	63-64	t	ZR Rozważania o prapoczątku – <i>Mit o powstaniu Rzymu</i> [podręcznik: Powstanie imperium rzymskiego w świetle mitu i <i>Eneidy</i> Wergiliusza, s. 198, Jan Parandowski, <i>Powstanie Rzymu</i> , s. 199]	STAROŻYTNOŚĆ	Powstanie imperium rzymskiego w świetle mitu i <i>Eneidy</i> Wergiliusza	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10 ; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6	rozszerzony

1	52	65	t	ZR Dlaczego <i>Eneida</i> Wergiliusza uważana jest za epopeję narodową? – o heroizmie Eneasa [lektura obowiązkowa dla zakresu rozszerzonego, podręcznik: Wergiliusz <i>Eneida</i> , s. 201]	STAROŻYTNOŚĆ	Powstanie imperium rzymskiego w świetle mitu i <i>Eneidy</i> Wergiliusza	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2	rozszerzony
1	53	66-67	t	Horacjańska refleksja nad życiem [podręcznik: <i>Recepta na życie szczęśliwe. Twórczość Horacego</i> , s. 206, <i>Stawa i wieczna pamięć. Wybudowałem pomnik...</i> Horacego, s. 212]	STAROŻYTNOŚĆ	Recepta na życie szczęśliwe. Twórczość Horacego	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przrzutnie; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przrzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	54	68	t	Rodzaje związków frazeologicznych [podręcznik: <i>Jaką wiedzę o świecie kryją frazeologizmy?</i> , s. 214]	NAUKA O JĘZYKU	Jaką wiedzę o świecie kryją frazeologizmy?	wykorzystuje wiedzę z dziedziny fleksji, słowotwórstwa, frazeologii i składni w analizie i interpretacji tekstów oraz tworzeniu własnych wypowiedzi – II.1.1 ; zna, rozumie i funkcjonalnie wykorzystuje biblizmy, mitologizmy, sentencje, przysłowia i aforyzmy obecne w polskim dziedzictwie kulturowym – II.2.5	podstawowy
1	55	69	nt	Powtórzenie wiadomości – antyk grecko-rzymski [podręcznik: <i>Podsumowanie. Antyk grecko-rzymski</i> , s. 218]	STAROŻYTNOŚĆ	Podsumowanie. Antyk grecko-rzymski	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	56	70	nt	Sprawdzian wiadomości – starożytność	STAROŻYTNOŚĆ	Starożytność – sprawdzian	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	57	71-72	t	Średniowiecze – wprowadzenie do epoki. [podręcznik: <i>O epoce</i> , s. 222]	ŚREDNIOWIECZE	O epoce	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	58	73	t	ZR Średniowieczne symbole [podręcznik: <i>Czytanie ze zrozumieniem. Jacques Le Goff, Symboliczne pojmowanie świata</i> , s. 231; <i>Katedra jako obraz świata duchowego</i> , s. 244-245]	ŚREDNIOWIECZE	O epoce	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; rozpoznaje i charakteryzuje główne style w architekturze i sztuce – ZR I.2.6 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przrzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4	rozszerzony
1	59	74	t	Jak napisać notatkę syntetyzującą? [podręcznik: <i>Sztuka pisania. Notatka syntetyzująca</i> , s. 233]	ŚREDNIOWIECZE	Sztuka pisania	tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

1	60	75	t	ZR Kara i nagroda – <i>Sqd Ostateczny</i> Hansa Memlinga [podręcznik: „I oto nadejście dzień Jego gniewu”. Hans Memling, <i>Sqd Ostateczny</i> , s. 234]	ŚREDNIOWIECZE	„I oto nadejście dzień Jego gniewu”. Hans Memling, <i>Sqd Ostateczny</i>	porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	rozszerzony
1	61	76-77	t	ZR Filozofia średniowiecza [podręcznik: Rozważania średniowiecznych filozofów. Święty Augustyn i święty Tomasz, s. 238]	ŚREDNIOWIECZE	Rozważania średniowiecznych filozofów. Święty Augustyn i święty Tomasz	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6	rozszerzony
1	62	78	t	Średniowieczne wyobrażenia śmierci – <i>Rozmowa mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i> [podręcznik: Ile twarzy ma śmierć. <i>Rozmowa mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i> , s. 246]	ŚREDNIOWIECZE	Ile twarzy ma śmierć. <i>Rozmowa mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i>	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	63	79	t	ZR Wizerunek śmierci w twórczości artystów innych epok [podręcznik: nawiązania: Peter Breugel, <i>Triumf śmierci</i> , s. 252, Miron Białoszewski, <i>Wywiad</i> , s. 253]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Ile twarzy ma śmierć. <i>Rozmowa mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6; porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4	rozszerzony
1	64	80-81	t	W kręgu ideałów – wizerunek rycerza w średniowieczu [Wizerunek średniowiecznego rycerza, s. 254, Rycerz doskonały. <i>Pieśń o Rolandzie</i> (fragmenty), s. 255]	ŚREDNIOWIECZE	Wizerunek średniowiecznego rycerza	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	65	82	t	Miłość rycerska [podręcznik: Racje serca wobec powinności rycerskich. <i>Dzieje Tristana i Izoldy</i> (fragmenty), s. 260] Lektura uzupełniająca	ŚREDNIOWIECZE	Wizerunek średniowiecznego rycerza	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	66	83	t	ZR Longinus Podbięta jako rycerz doskonały [Henryk Sienkiewicz, <i>Ogniem i mieczem</i> , s. 264]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Wizerunek średniowiecznego rycerza	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	rozszerzony
1	67	84	t	Bohater filmu Mela Gibsona nowym Rolandem? [Film: <i>Braveheart</i> , reż. Mel Gibson, podręcznik: Etos rycerski – anachronizm czy źródło inspiracji? <i>Braveheart</i> Mela Gibsona, s. 266]	ŚREDNIOWIECZE	Ścieżka teatralno-filmowa	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy
1	68	85	t	ZR Roczniki i kroniki polskie, czyli średniowieczna historiografia [podręcznik: Kto pisze historię? Średniowieczna historiografia, s. 268]	ŚREDNIOWIECZE	Kto pisze historię? Średniowieczna historiografia	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	rozszerzony
1	69	86	t	Średniowieczny ideał władcy – <i>Kronika polska</i> Galla Anonima i <i>Pieśń o Rolandzie</i> [podręcznik: Na szczytach ziemskiej hierarchii. Średniowieczny ideał władcy, s. 273, nawiązanie: Ewa Lipska, <i>Egzamin</i> , s. 279]	ŚREDNIOWIECZE	Na szczytach ziemskiej hierarchii. Średniowieczny ideał władcy	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizm, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy

1	70	87	t	Ideał średniowiecznego ascety na podstawie <i>Legandy o świętym Aleksym</i> [podręcznik: <i>Droga do świętości. Legenda o świętym Aleksym</i> , s. 280]	ŚREDNIOWIECZE	Droga do świętości. <i>Legenda o świętym Aleksym</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	71	88	t	ZR Szaleńcy boży – różne obrazy świętości w malarstwie i poezji [podręcznik: <i>Kuszenie świętego Antoniego w wersjach Hieronima Boscha i Salvadora Dalego</i> , s. 285, Andrzej Bursa, <i>Święty Józef</i> , s. 286]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Droga do świętości. <i>Legenda o świętym Aleksym</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4 odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – ZR I.2.6 ; posługuje się słownikami ogólnymi języka polskiego oraz słownikami specjalistycznymi (np. etymologicznymi, frazeologicznymi, skrótów, gwarowymi), także w wersji on-line – IV.8	rozszerzony
1	72	89	t	<i>Ars moriendi</i> , czyli sztuka umierania [podręcznik: <i>Dobra i zła śmierć w średniowieczu</i> , s. 287, <i>Skarga umierającego</i>]	ŚREDNIOWIECZE	Dobra i zła śmierć w średniowieczu	rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy
1	73	90	t	ZR Porozmawiajmy o śmierci [podręcznik: <i>Sztuka dobrego umierania – rozmowa z profesorem Jackiem Łuczakiem</i> , s. 290]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Dobra i zła śmierć w średniowieczu	tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	rozszerzony
1	74	91	t	Biedaczyna z Asyżu, czyli <i>Kwiatki świętego Franciszka</i> [podręcznik: <i>Radosna i pokorna wiara. Kwiatki świętego Franciszka</i> , s. 292]	ŚREDNIOWIECZE	Radosna i pokorna wiara. <i>Kwiatki świętego Franciszka</i>	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2	podstawowy
1	75	92	t	ZR Kim jest osoba mówiąca w wierszu Jana Twardowskiego? [podręcznik: wiersz Jana Twardowskiego, s. 296]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Radosna i pokorna wiara. <i>Kwiatki świętego Franciszka</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1	rozszerzony

1	76	93-94	t	<i>Bogurodzica</i> jako najstarsza polska pieśń religijna [podręcznik: Na początku była... <i>Bogurodzica</i> , s. 297, Archaiczność języka <i>Bogurodzicy</i> , s. 302]	NAUKA O JĘZYKU	Na początku była... <i>Bogurodzica</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; wykorzystuje wiedzę z dziedziny fleksji, słotowórstwa, frazeologii i składni w analizie i interpretacji tekstów oraz tworzeniu własnych wypowiedzi – II.1.1 ; rozumie różnicowanie składniowe zdań wielokrotnie złożonych, rozpoznaje ich funkcje w tekście i wykorzystuje je w budowie wypowiedzi o różnym charakterze – II.1.2 ; rozpoznaje prozodyczne cechy stylu: akcent, intonacja, dynamika, rytmizacja i określa ich funkcje w tekście – ZR II.2.2 ; rozpoznaje i określa funkcje tekstu (fatyczną, magiczną) – ZR II.2.3 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; charakteryzuje zmiany w komunikacji językowej związane z rozwojem jej form (np. komunikacji internetowej) – II.3.10 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; posługuje się słownikami ogólnymi języka polskiego oraz słownikami specjalistycznymi (np. etymologicznymi, frazeologicznymi, skrótów, gwarowymi), także w wersji on-line – IV.8	podstawowy
1	77	95	t	ZR Co łączy <i>Hymn</i> Juliusza Słowackiego z <i>Bogurodzicą</i> ? [podręcznik: Juliusz Słowacki, <i>Hymn</i> , s. 301]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Na początku była... <i>Bogurodzica</i>	interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; sięga do literatury naukowej, aby pogłębiać swoją wiedzę przedmiotową – ZR IV.1	rozszerzony
1	78	96	t	<i>Lament świętokrzyski</i> przykładem średniowiecznego planktu [podręcznik: Skarga matki w <i>Lamencie świętokrzyskim</i> , s. 303, <i>Pieta gdańska</i> , s. 305]	ŚREDNIOWIECZE	Skarga matki w <i>Lamencie świętokrzyskim</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozpoznaje prozodyczne cechy stylu: akcent, intonacja, dynamika, rytmizacja i określa ich funkcje w tekście – ZR II.2.2 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	79	97	t	ZR <i>Stabat Mater</i> czasów II wojny światowej [podręcznik: Józef Wittlin, <i>Stabat Mater</i> , s. 306]	ŚREDNIOWIECZE	Nawiązanie. Skarga matki w <i>Lamencie świętokrzyskim</i>	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	rozszerzony

1	80	98	t	ZR Pochodzenie języka polskiego. Zmiany w języku polskim [podręcznik: Językowe tajemnice średniowiecznych tekstów. Zmiany w języku polskim, s. 307, 310–312]	NAUKA O JĘZYKU	Językowe tajemnice średniowiecznych tekstów. Zmiany w języku polskim	rozumie proces kształtowania się systemu gramatycznego i potrafi wskazać jego elementy we fleksji, fonetyce i składni – ZR II.1; charakteryzuje zmiany w komunikacji językowej związane z rozwojem jej form (np. komunikacji internetowej) – II.3.10	rozszerzony
1	81	99	t	ZR Zabytki języka polskiego [podręcznik: Zabytki języka polskiego, s. 308–309]	NAUKA O JĘZYKU	Zabytki języka polskiego	rozumie proces kształtowania się systemu gramatycznego i potrafi wskazać jego elementy we fleksji, fonetyce i składni – ZR II.1; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; dokonuje krytycznej selekcji źródeł – II.5	rozszerzony
1	82	100	t	Literacka wizja zaświatów w <i>Boskiej Komедii</i> Dantego [podręcznik: Podróż w zaświaty. <i>Boska Komedia</i> Dantego, s. 313]	ŚREDNIOWIECZE	Podróż w zaświaty. <i>Boska Komedia</i> Dantego	rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2; rozumie pojęcie aluzji literackiej, rozpoznaje aluzje w utworach i określa ich znaczenie w interpretacji utworów – ZR I.1.12; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	83	101	t	ZR Jakie refleksje na temat życia i śmierci płyną z <i>Wielkiego Testamentu</i> Villona? [podręcznik: „Iam grzesznik, złego iadem struty...”. Francois Villona rozważania o życiu, s. 320]	ŚREDNIOWIECZE	„Iam grzesznik, złego iadem struty...”. Francois Villona rozważania o życiu	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2; porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4	rozszerzony
1	84	102	nt	Powtórzenie wiadomości – literatura i kultura średniowiecza [podręcznik: O epoce. Podsumowanie, s. 324–325]	ŚREDNIOWIECZE	Podsumowanie. Średniowiecze	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	85	103	nt	Sprawdzian wiadomości – średniowiecze	ŚREDNIOWIECZE	Podsumowanie. Średniowiecze	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy

1	86	104	t	Antropocentryczny charakter renesansu – wprowadzenie do epoki [podręcznik: O epoce, s. 14]	RENEANS	O epoce	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	87	105	t	O ideach renesansu europejskiego – ćwiczenia w czytaniu ze zrozumieniem [podręcznik: Adam Karpiński, <i>Renesansowa Europa</i> , s. 22]	RENEANS	Czytanie ze zrozumieniem	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; odróżnia streszczenie od parafrazy; funkcjonalnie stosuje je w zależności od celu wypowiedzi – III.2.7	podstawowy
1	88	106	t	Wizja człowieka w sztuce renesansu [podręcznik: Renesansowa wizja człowieka – Michał Anioł, <i>Stworzenie Adama</i> , s. 20]	RENEANS	Renesansowa koncepcja człowieka	rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	89	107-108	t	Renesansowa koncepcja człowieka [podręcznik: Renesansowa koncepcja człowieka, s. 26, Giovanni Pico della Mirandola, <i>Mowa o godności człowieka</i> , s. 26, Jan Kochanowski, <i>Pieśń XIX</i> , s. 28,	RENEANS	Renesansowa koncepcja człowieka	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnie; określa ich funkcje – I.1.4; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	90	109	t	ZR Renesansowa koncepcja człowieka [Erasm z Rotterdamu, <i>Pochwała głupoty</i> , s. 28; Michel de Montaigne, <i>O doświadczeniu</i> , s. 32]	RENEANS	Renesansowa koncepcja człowieka	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10; rozdziela ironię w zależności od celu: satyrycznego, parodystycznego, przejawu drwiny i sarkazmu - ZR III.1.5; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach: esej ZR III.2	rozszerzony
1	91	110	t	ZR Wizja idealnego państwa i systemu społecznego w <i>Utopii</i> Tomasza Morusa [podręcznik: Kto chciałby mieszkać na Utopii? Tomasz Morus <i>Utopia</i> , s. 34, nawiązanie: Wisława Szymborska, <i>Utopia</i> , s. 39]	RENEANS	Kto chciałby mieszkać na Utopii?	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; analizuje strukturę tekstu: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu oraz argumentację – I.2.2; rozumie pojęcie aluzji literackiej, rozpoznaje aluzje w utworach i określa ich znaczenie w interpretacji utworów – ZR I.1.12	rozszerzony

1	92	111-112	t	ZR <i>Czyń coś się podoba!</i> – <i>Gargantua i Pantagruel</i> François Rabelais'go jako przykład literatury błażeńskiej wczesnego renesansu [podręcznik: <i>Literatura błażeńska wczesnego odrodzenia. François Rabelais Gargantua i Pantagruel</i> , s. 40]	RENEANS	Literatura błażeńska wczesnego odrodzenia	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozumie pojęcie parafrazy, parodii i trawestacji, wskazuje ich wzorce tekstowe; wykorzystuje te pojęcia w interpretacji utworu literackiego – ZR I.1.10; rozumie pojęcie rubasznosci i sarkazmu, wskazuje ich funkcje w tekście oraz przedstawia propozycje odczytania – ZR III.1.4	rozszerzony
1	93	113	t	Kogo malował renesansowy artysta? [podręcznik: <i>Galeria renesansowego portretu</i> , s. 44]	RENEANS	Galeria renesansowego portretu	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	94	114	t	Francesco Petrarca mistrzem sonetu [podręcznik: <i>Sonety do Laury</i> Francesca Petrarki, czyli miłość uwznioślona, s. 46]	RENEANS	<i>Sonety do Laury</i> Francesca Petrarki, czyli miłość uwznioślona	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	95	115	t	Romantyczne wyznanie miłosne w wierszu Adama Mickiewicza <i>Do Laury</i> [podręcznik: <i>Adam Mickiewicz, Do Laury</i> , s. 49]	RENEANS	Nawiązanie	porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	96	116	t	<i>Sokół</i> Giovanniego Boccaccia przykładem noweli [podręcznik: <i>Boccaccio – mistrz noweli, Giovanni Boccaccio, Sokół</i> , s. 50]	RENEANS	Boccaccio – mistrz noweli	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, referat, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy
1	97	117	t	Biografia renesansowego humanisty – Jan Kochanowski [podręcznik: <i>Jan Kochanowski – polski poeta renesansowy</i> , s. 56]	RENEANS	Jan Kochanowski – polski poeta renesansowy	tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy

1	98	118	t	Szczęście według poety renesansu [podręcznik: Jana Kochanowskiego recepty na życie szczęśliwe, Jan Kochanowski, <i>Pieśń XX (Księgi pierwsze)</i> , <i>Pieśń IX (Księgi pierwsze)</i> s. 58]	RENESANS	Jana Kochanowskiego recepty na życie szczęśliwe	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozpoznaje i określa funkcje tekstu (informatywną, poetycką, metajęzykową, ekspresywną, impresywną – w tym perswazyjną) – II.3.3 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	99	119-120	t	Nadzieje i obawy człowieka renesansu [Człowiek wobec Boga w twórczości Jana Kochanowskiego, Jan Kochanowski, <i>Pieśń XXV (Księgi wtóre)</i> , <i>Człowiek boże igrzysko</i> , <i>Psalterz Dawidów</i> , (Psalm 13, Psalm 47, Psalm 128, s. 63)]	RENESANS	Człowiek wobec Boga w twórczości Jana Kochanowskiego	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 .	podstawowy
1	100	121	t	Renesansowa koncepcja artysty [podręcznik: Wartość poetyckiej sławy w twórczości Jana Kochanowskiego, Jan Kochanowski, <i>Pieśń XXIV (Księgi wtóre)</i> , <i>Ku Muzom</i> , s. 67]	RENESANS	Wartość poetyckiej sławy w twórczości Jana Kochanowskiego	porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	101	122	t	Motyw czarnoleski w poezji współczesnej [podręcznik: Julian Tuwim, <i>Rzecz czarnoleska</i> , s. 60]	RENESANS	Nawiązanie	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozpoznaje i określa funkcje tekstu (informatywną, poetycką, metajęzykową, ekspresywną, impresywną – w tym perswazyjną) – II.3.3 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	102	123-124	t	<i>Teatrum mundi</i> w poezji Jana z Czarnolasu [podręcznik: Refleksja i zabawa we fraszkach Jana Kochanowskiego, Jan Kochanowski, <i>O żywocie ludzkim</i> , <i>Do gór i lasów</i> , <i>Raki</i> , <i>Na lipę</i> , s. 71]	RENESANS	Refleksja i zabawa we fraszkach Jana Kochanowskiego	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; w zgodzie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

	103	125	t	Pochwała życia w smutku i radości [podręcznik: Leopold Staff, <i>Przedśpiew</i> , s. 76]	RENESANS	Nawiązanie	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnie; określa ich funkcje – I.1.4 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	104	126	t	Dobre życie poczciwego ziemianina [podręcznik: Renesansowa wieś i jej mieszkańcy, Mikołaj Rej, <i>Żywot człowieka poczciwego</i> , s. 77]	RENESANS	Renesansowa wieś i jej mieszkańcy	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	105	127	t	Człowiek wobec harmonii natury [podręcznik: Jan Kochanowski, <i>Pieśń świętojańska o Sobótce</i> , s. 80]	RENESANS	Renesansowa wieś i jej mieszkańcy	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	106	128	t	Żeńcy Szymona Szymonowica – sielanka czy antysielanka? [podręcznik: Szymon Szymonowicz, <i>Żeńcy</i> , s. 84]	RENESANS	Renesansowa wieś i jej mieszkańcy	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	107	129	t	Czy wieś zawsze jest przestrzenią arkadyjską? [podręcznik: Wiesław Myśliwski, <i>Traktat o łuskanii fasoli</i> , s. 87]	RENESANS	Nawiązanie	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	108	130-131	t	Kryzys światopoglądowy ojca, poety i filozofa [podręcznik: <i>Rozpacz, zwątpienie, ukojenie... Treny</i> Jana Kochanowskiego, Jan Kochanowski, <i>Tren IX, Tren X, Tren XI, Tren XIX albo Sen</i> , s. 89]	RENESANS	Rozpacz, zwątpienie, ukojenie... <i>Treny</i> Jana Kochanowskiego	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2	podstawowy
1	109	132	t	ZR <i>Treny</i> Jana Kochanowskiego jako cykl wzorowany na konwencji antycznej [podręcznik: <i>Treny</i> Jana Kochanowskiego jako cykl poetycki, Jan Kochanowski, <i>Tren XII, Tren XVI</i> , s. 96]	RENESANS	Rozpacz, zwątpienie, ukojenie... <i>Treny</i> Jana Kochanowskiego	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6	rozszerzony
1	110	133	t	<i>Jak sercu powiedzieć: nie płacz</i> . Dialog Władysława Broniewskiego z <i>Trenami</i> [podręcznik: Władysław Broniewski, <i>Firanka, W zachwycie i grozie</i> , s. 99]	RENESANS	Nawiązanie	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	
1	111	134-135	t	Retoryka i poezja w służbie obywatelskiej cnoty [podręcznik: Renesansowa troska o losy ojczyzny, Jan Kochanowski, <i>Pieśni V (Księgi wtóre)</i> , s. 100, Andrzej Frycz Modrzewski, <i>O poprawie Rzeczypospolitej</i> , s. 102, Piotr Skarga, <i>Kazania sejmowe</i> , s. 106]	RENESANS	Renesansowa troska o losy ojczyzny	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wskazuje i rozróżnia cele perswazyjne w wypowiedzi literackiej i nieliterackiej – III.1.2 ; rozumie i stosuje w tekstach retorycznych zasadę kompozycyjną (np. teza, argumenty, apel, pointa) – III.1.3 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

1	112	136	t	<i>Odprawa posłów greckich</i> Jana Kochanowskiego – pierwsza polska tragedia humanistyczna [lektura: Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> , podręcznik: Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> , s. 108]	RENEZANS	Jan Kochanowski <i>Odprawa posłów greckich</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; określa wpływ starożytnego teatru greckiego na rozwój sztuki teatralnej; rozumie pojęcie <i>katharsis</i> i charakteryzuje jego rolę w kształtowaniu odbioru dzieła – I.2.4 ; porządkuje informacje w problemowej całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV. 2	podstawowy
1	113	137	t	Konflikt racji w <i>Odprawie posłów greckich</i> [lektura: Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> , podręcznik: Konflikt racji, s. 109]	RENEZANS	Jan Kochanowski <i>Odprawa posłów greckich</i>	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnie; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10 ; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2	podstawowy
1	114	138	t	Troska o losy państwa w <i>Odprawie posłów greckich</i> Jana Kochanowskiego [lektura: Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> , podręcznik: Prestrogi i przepowiednie, s. 112]	RENEZANS	Prestrogi i przepowiednie	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wykorzystuje wiedzę z dziedziny fleksji, słowotwórstwa, frazeologii i składni w analizie i interpretacji tekstów oraz tworzeniu własnych wypowiedzi – II.1.1 ; wskazuje i rozróżnia cele perswazyjne w wypowiedzi literackiej i nieliterackiej – III.1.2 ; rozumie i stosuje w tekstach retorycznych zasadę kompozycyjną (np. teza, argumenty, apel, pointa) – III.1.3 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy
1	115	139	t	<i>Wyszło na moje</i> . Czy można mówić o triumfie Kasandry? [nawiązanie: Wisława Szymborska, <i>Monolog dla Kasandry</i> , s. 116]	RENEZANS	Nawiązanie	porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizmy, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	116	140	t	Renesansowa hagiografia. Żywoty świętych Piotra Skargi [podręcznik: Zapomniany bestseller? <i>Żywoty świętych Piotra Skargi</i> , s. 117]	RENESANS	Zapomniany bestseller? <i>Żywoty świętych Piotra Skargi</i>	porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wskazuje i rozróżnia cele perswazyjne w wypowiedzi literackiej i nieliterackiej – III.1.2 ; odróżnia dzieła kultury wysokiej od tekstów kultury popularnej, stosuje kryteria pozwalające odróżnić arcydzieło od kiczu – I.2.7 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	117	141	t	Szekspir i teatr elżbietański [podręcznik: Teatr elżbietański, s. 123, <i>Dramat szekspirowski</i> , s. 125]	RENESANS	ścieżka teatralno-filmowa	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; określa wpływ starożytnego teatru greckiego na rozwój sztuki teatralnej; rozumie pojęcie <i>katharsis</i> i charakteryzuje jego rolę w kształtowaniu odbioru dzieła – I.2.4 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2	podstawowy
1	118	142	t	W świecie bohaterów tragedii Szekspira – <i>Romeo i Julia</i> [lektura: William Szekspir, <i>Romeo i Julia</i> , podręcznik: William Szekspir, <i>Romeo i Julia</i> , s. 126]	RENESANS	William Szekspir <i>Romeo i Julia</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	119	143	t	<i>Romeo i Julia</i> jako dramat o miłości [lektura: William Szekspir, <i>Romeo i Julia</i> , podręcznik: Miłość niejedno ma imię, s. 127]	RENESANS	William Szekspir <i>Romeo i Julia</i>	przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	120	144	t	Niszcząca siła nienawiści – <i>Romeo i Julia</i> Williama Szekspira [lektura: William Szekspir, <i>Romeo i Julia</i> , podręcznik: Ku katastrofie, s. 131]	RENESANS	William Szekspir <i>Romeo i Julia</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	121	145	t	Historia i fikcja w <i>Makbecie</i> – o genezie utworu Williama Szekspira [lektura: William Szekspir, <i>Makbet</i> , podręcznik: William Szekspir, <i>Makbet</i> , s. 134]	RENESANS	William Szekspir <i>Makbet</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy

1	122	146	t	<i>I tylko to jest we mnie, czego nie ma</i> – o roli wyobraźni w życiu tytułowego bohatera tragedii Szekspira [lektura: William Szekspir, <i>Makbet</i> , podręcznik: siła wyobraźni a rzeczywistość, s. 135]	RENEANS	William Szekspir <i>Makbet</i>	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6	podstawowy
1	123	147	t	<i>Makbet</i> – studium zbrodni [lektura: William Szekspir, <i>Makbet</i> , podręcznik: Kim jestem? O tożsamości Makbeta, s. 137]	RENEANS	William Szekspir <i>Makbet</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozróżnia pojęcia manipulacji, dezinformacji, postprawdy, stereotypu, bańki informacyjnej, wiralności; rozpoznaje zjawiska w tekstach i je charakteryzuje – II.3.8 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	124	148	t	Do czego może doprowadzić żądza władzy? – studium zbrodni w <i>Makbecie</i> Williama Szekspira [lektura: William Szekspir, <i>Makbet</i> , podręcznik: W pułapce władzy, s. 140]	RENEANS	William Szekspir <i>Makbet</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	125	149	nt	Na czym polega uniwersalny charakter <i>Makbeta</i> Williama Szekspira? [podręcznik, pytania do całości utworu, s. 144]	RENEANS	William Szekspir <i>Makbet</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; określa wpływ starożytnego teatru greckiego na rozwój sztuki teatralnej; rozumie pojęcie katharsis i charakteryzuje jego rolę w kształtowaniu odbioru dzieła – I.2.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; odróżnia streszczenie od parafrazy; funkcjonalnie stosuje je w zależności od celu wypowiedzi – III.2.7 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	126	150	t	ZR <i>Hamlet</i> – o źródłach dramatu [lektura: William Szekspir, <i>Hamlet</i> , podręcznik: William Szekspir, <i>Hamlet</i> , s. 146]	RENEANS	William Szekspir <i>Hamlet</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	rozszerzony

1	127	151-152	t	ZR Hamlet wobec świata i siebie. Co to znaczy: hamletyzować? [Lektura: William Szekspir, <i>Hamlet</i> , podręcznik: Hamlet wobec świata i siebie, s. 147]	RENEANS	William Szekspir <i>Hamlet</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6	rozszerzony
1	128	153	t	ZR Hamlet i inni [lektura: William Szekspir, <i>Hamlet</i> , podręcznik: Hamlet i inni, s. 150]	RENEANS	William Szekspir <i>Hamlet</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6	rozszerzony
1	129	154	t	ZR <i>Być albo nie być</i> – wciąż aktualne pytanie Hamleta o sens życia [lektura: William Szekspir, <i>Hamlet</i> , podręcznik: pytania do całości utworu, s. 153]	RENEANS	William Szekspir <i>Hamlet</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6	rozszerzony
1	130	155	t	ZR <i>Tren Fortynbrasa</i> Zbigniewa Herberta jako aluzja literacka [podręcznik: Zbigniew Herbert, <i>Tren Fortynbrasa</i> , s. 154]	RENEANS	Nawiązanie	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; rozumie pojęcie tradycji literackiej i kulturowej, rozpoznaje elementy tradycji w utworach, rozumie ich rolę w budowaniu wartości uniwersalnych – ZR I.1.2 ; rozumie pojęcie aluzji literackiej, rozpoznaje aluzje w utworach i określa ich znaczenie w interpretacji utworów – ZR I.1.12 ;	rozszerzony

1	131	156	t	Hamlet z wizytą w stoczni – <i>H. Jana Klaty</i> [spektakl: <i>Jan Kłata, H.</i> , podręcznik: <i>Hamlet z wizytą w stoczni – H. Jana Klaty, s. 144</i>]	RENEANS	Ścieżka teatralno-filmowa	odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	132	157	nt	Podsumowanie wiadomości dotyczących renesansu [podręcznik: <i>Renesans – podsumowanie, s. 159</i>]	RENEANS	Renesans – sprawdzian	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	133	158	nt	Sprawdzian wiadomości – renesans	RENEANS	Renesans – podsumowanie	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	134	159-160	t	Barok epoką kontrastów – wprowadzenie do epoki [podręcznik: <i>O epoce, s. 166</i>]	BAROK	O epoce	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	135	161	t	O sztuce, literaturze i kulturze baroku – ćwiczenia w czytaniu ze zrozumieniem (podręcznik: <i>Janusz Pelc, Barok – epoka przeciwieństw, s. 172</i>]	BAROK	O epoce	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; rozpoznaje zjawiska powodujące niejednoznaczność wypowiedzi (homonimie, anakoluty, elipsy, paradoksy), dba o jasność i precyzję komunikatu – II.3.4 ; formuluje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; zgodnie z normami formuluje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formuluje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	136	162	t	Sztuka baroku wyrazem zainteresowań i fascynacji człowieka z przełomu XVI wieku i XVII [podręcznik: <i>Rembrandt van Rijn, Lekcja anatomii doktora Tulpa, s. 174</i>]	BAROK	Rembrandt van Rijn, <i>Lekcja anatomii doktora Tulpa</i>	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	137	163	t	ZR Między rozumem a wiarą. O filozofii Kartezjusza i Pascala [podręcznik: <i>Między rozumem a wiarą. O filozofii Kartezjusza i Pascala, s. 177</i>]	BAROK	Między rozumem a wiarą. O filozofii Kartezjusza i Pascala	charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6	rozszerzony
1	138	164-165	t	Motywy przemijania w poezji barokowej [podręcznik: <i>Barokowa poezja metafizyczna, John Donne, Sonet VI, Mikołaj Sęp Szarzyński, Sonet IV, Sonet V, Daniel Naborowski, Marność, Krótkość żywota, Cnota grunt wszystkimu, s. 182</i>]	BAROK	Barokowa poezja metafizyczna	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizm, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formuluje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formuluje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; porównuje teksty kultury, uwzględniając różnorodne konteksty – ZR I.2.4	podstawowy

1	139	166	t	Motywy wanitatywne we współczesnej sztuce i poezji [podręcznik: Helen Sobiralski, zdjęcie z cyklu <i>Cockaignesque</i> , Witold Maj, <i>Sonet II</i> , s. 188]	BAROK	Nawiązanie	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6 ; wykorzystuje formę projektu w przygotowaniu i prezentowaniu oraz popularyzowaniu swoich zainteresowań i osiągnięć – IV.12	podstawowy
1	140	167	t	Sztuka czy kicz? Poezja księdza Baki [podręcznik: Grafoman czy prekursor? Poezja księdza Baki, s. 191]	BAROK	Grafoman czy prekursor? Poezja księdza Baki	odróżnia dzieła kultury wysokiej od tekstów kultury popularnej, stosuje kryteria pozwalające odróżnić arcydzieło od kiczu – I.2.7 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15	podstawowy
1	141	168	t	ZR W obronie księdza Baki [podręcznik: Maria Pawlikowska-Jasnorzewska, <i>Szkicownik poetycki</i> , s.194]	BAROK	Nawiązanie	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	rozszerzony
1	142	169	t	Poezja barokowego konceptu – Jan Andrzej Morsztyn, Daniel Naborowski [podręcznik: Poezja barokowego konceptu – Jan Andrzej Morsztyn, Daniel Naborowski, Jan Andrzej Morsztyn, <i>Do trupa</i> , <i>Niestatek</i> , Daniel Nieborowski, <i>Do Anny</i> , <i>Na oczy królowy angielskiej</i> , s. 196]	BAROK	Poezja barokowego konceptu – Jan Andrzej Morsztyn, Daniel Naborowski	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	podstawowy
1	143	170	t	Motywy zakochanego i trupa w wierszu Stanisława Grochowiaka [Stanisław Grochowiak, <i>Dla zakochanych...</i> , s. 200]	BAROK	Nawiązanie	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13	podstawowy
1	144	171	t	Jak stworzyć precyzyjną definicję? [podręcznik: Sztuka pisania. Definicja, s. 201]	BAROK	Sztuka pisania	buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i adresata, z zachowaniem zasad retoryki – III.2.2 ; stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe – III.2.11 ; wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej – III.2.12	podstawowy
1	145	172-173	t	Sarmatyzm jako swojski nurt w polskiej kulturze baroku [podręcznik: Obraz sarmackiej Polski i Polaków. <i>Pamiętniki</i> Jana Chryzostoma Paska s. 204]	BAROK	Obraz sarmackiej Polski i Polaków. <i>Pamiętniki</i> Jana Chryzostoma Paska	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1 ; określa rodzaje zapożyczeń i sposób ich funkcjonowania w polszczyźnie różnych epok; odnosi wskazane zjawiska do współczesnej polszczyzny – II.2.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	146	174	t	Sarmatyzm wciąż żywy? [nawiązanie: Uta Sienkiewicz, Kolekcja SWOI, Jacek Kaczmarski, <i>Dobre rady pana ojca</i> , s. 210]	BAROK	Nawiązanie	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	147	175	t	Co i dlaczego polszczyzna "pożycała" z innych języków? – zapożyczenia językowe [podręcznik: Co i dlaczego polszczyzna "pożycała" z innych języków?, s. 212]	NAUKA O JĘZYKU	Co i po co polszczyzna "pożycała" z innych języków?	określa rodzaje zapożyczeń i sposób ich funkcjonowania w polszczyźnie różnych epok; odnosi wskazane zjawiska do współczesnej polszczyzny – II.2.4 ; charakteryzuje zmiany w komunikacji językowej związane z rozwojem jej form (np. komunikacji internetowej) – II.3.10	podstawowy
1	148	176	t	Troska o losy ojczyzny w poezji Wacława Potockiego [podręcznik: Obywatelska odpowiedzialność za ojczyznę. Poezja Wacława Potockiego, Wacław Potocki, <i>Zbityki polskie</i> , <i>Nierządem Polska stoi</i> , <i>Transakcja wojny chocimskiej</i> , s. 217]	BAROK	Obywatelska odpowiedzialność za ojczyznę. Poezja Wacława Potockiego	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; wyjaśnia, w jaki sposób użyte środki retoryczne (np. pytania retoryczne, wyliczenia, wykrzyknienia, paralelizm, powtórzenia, apostrofy, przerzutnie, inwersje) oddziałują na odbiorcę – III.1.4 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu sformułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	149	177	t	Malarskie inspiracje w filmie Petera Webbera <i>Dziewczyna z perłą</i> [film: Peter Webber, <i>Dziewczyna z perłą</i> , podręcznik: Malarskie inspiracje w filmie Petera Weebera <i>Dziewczyna z perłą</i> , s. 222]	BAROK	Ścieżka teatralno-filmowa	odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	150	178	nt	Podsumowanie wiadomości dotyczących baroku [podręcznik, Barok – podsumowanie, 226]	BAROK	Barok – podsumowanie	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	151	179	nt	Sprawdzian wiadomości – barok	BAROK	Barok – sprawdzian	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	152	180	t	Idee i postulaty oświeceniowej Europy – wprowadzenie do epoki [podręcznik: O epoce, s. 230]	OŚWIECENIE	O epoce	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5	podstawowy
1	153	181	t	Polska w dobie oświecenia – ćwiczymy czytanie ze zrozumieniem [Czesław Miłosz, <i>Druga połowa osiemnastego wieku – oświecenie. Zarys tła</i> , s. 238]	OŚWIECENIE	Czytanie ze zrozumieniem	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; formułuje tezy i argumenty w wypowiedzi ustnej i pisemnej przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – III.1.1 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6	podstawowy

1	154	182	t	Jak napisać notatkę encyklopedyczną? [podręcznik: Sztuka pisania. Notatka encyklopedyczna, s. 240]	OŚWIECENIE	Sztuka pisania	buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i adresata, z zachowaniem zasad retoryki – III.2.2 ; stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej w tworzeniu własnego tekstu; potrafi weryfikować własne decyzje poprawnościowe – III.2.11 ; wykorzystuje wiedzę o języku w pracy redakcyjnej nad tekstem własnym, dokonuje korekty tekstu własnego, stosuje kryteria poprawności językowej – III.2.12 ; posługuje się słownikami ogólnymi języka polskiego oraz słownikami specjalistycznymi (np. etymologicznymi, frazeologicznymi, skrótów, gwarowymi), także w wersji on-line – IV.8	podstawowy
1	155	183	t	Sztuka oświecenia w służbie idei oświeceniowych [podręcznik: Joseph Wright, <i>Model systemu słonecznego</i> , s. 242]	OŚWIECENIE	Joseph Wright, <i>Model systemu słonecznego</i>	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1 ; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	156	184	t	ZR Poznawcze aspiracje wieku oświecenia – filozoficzne założenia epoki [podręcznik, <i>Poznawcze aspiracje wieku oświecenia</i> , John Locke, <i>Rozważania dotyczące rozumu ludzkiego</i> , Immanuel Kant, <i>Co to jest oświecenie</i> , s. 246]	OŚWIECENIE	Poznawcze aspiracje wieku oświecenia	charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; wybiera z tekstu odpowiednie cytaty i stosuje je w wypowiedzi – IV.6 ; odczytuje poglądy filozoficzne zawarte w różnorodnych dziełach – ZR I.2.6	rozszerzony
1	157	185	t	Jaki jest ludzki rozum? [podręcznik: Czesław Miłosz, <i>Zakłęcie</i> , s. 248]	OŚWIECENIE	Nawiązanie	rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	podstawowy
1	158	186	t	<i>Balon</i> Adama Naruszewicza wielką pochwałą rozumu [podręcznik: <i>Balon</i> Adama Naruszewicza jako przykład klasycyzmu w literaturze, s. 249]	OŚWIECENIE	<i>Balon</i> Adama Naruszewicza jako przykład klasycyzmu w literaturze	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy
1	159	187	t	<i>Skąpiec</i> Moliera – wprowadzenie do lektury [lektura: Molier, <i>Skąpiec</i> , podręcznik: Molier, <i>Skąpiec</i> , s. 253]	OŚWIECENIE	Molier, <i>Skąpiec</i>	wyказuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8	podstawowy
1	160	188	t	Kim są bohaterowie <i>Skąpca</i> Moliera? Charakterystyka postaci [lektura: Molier, <i>Skąpiec</i> , podręcznik: Harpagon – portret bohatera, s. 254]	OŚWIECENIE	Molier, <i>Skąpiec</i>	wyказuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

1	161	189	t	Rodzaje komizmu w <i>Skąpcu</i> Moliera [lektura: Molier, <i>Skąpiec</i> , podręcznik: „Lepiej śmiechem jest pisać niż łzami, śmiech to szczyt królestwo człowieka” – komizm w <i>Skąpcu</i> , s. 257]	OŚWIECENIE	Molier, <i>Skąpiec</i>	rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	162	190	nt	"Bogaty skąpiec jest bogatym nędzarzem" – podsumowanie lektury [lektura: Molier, <i>Skąpiec</i> , podręcznik: zadania do całej lektury, s. 257]	OŚWIECENIE	Molier, <i>Skąpiec</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 rozwija umiejętność pracy samodzielnej między innymi przez przygotowanie różnorodnych form prezentacji własnego stanowiska – IV.1	podstawowy
1	163	191-192	t	„Satyra prawdę mówi...” – <i>Satyry</i> Ignacego Krasickiego [podręcznik: „Świat poprawiać – zuchwałę rzemiosło”. <i>Satyry</i> Ignacego Krasickiego, Ignacy Krasicki, <i>Do króla, Pijaństwo, Świat zepsuty</i> , s. 262]	OŚWIECENIE	„Świat poprawiać – zuchwałę rzemiosło”. <i>Satyry</i> Ignacego Krasickiego	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; rozumie pojęcie parafrazy, parodii i trawestacji, wskazuje ich wzorce tekstowe; wykorzystuje te pojęcia w interpretacji utworu literackiego – ZR I.1.10	podstawowy
1	164	193	t	<i>Mistrzostwa w narzekaniu</i> Wojciecha Młynarskiego satyrą na współczesnego Polaka [podręcznik: Wojciech Młynarski, <i>Mistrzostwa w narzekaniu</i> , s. 271]	OŚWIECENIE	Nawiązanie	rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13 ; rozpoznaje rodzaje stylizacji (archaizacja, dialektyzacja, kolokwializacja, stylizacja środowiskowa, biblijna, mitologiczna itp.) oraz określa ich funkcje w tekście – II.2.6 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	165	194-195	t	<i>Monachomachia</i> Ignacego Krasickiego jako parodia eposu homeryckiego [podręcznik: „I śmiech niekiedy może być nauką”. <i>Monachomachia, czyli wojna mnichów</i> , s. 272]	OŚWIECENIE	„I śmiech niekiedy może być nauką”. <i>Monachomachia, czyli wojna mnichów</i>	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; rozpoznaje w tekstach literackich: ironię i autoironię, komizm, tragizm, humor, patos; określa ich funkcje w tekście i rozumie wartościujący charakter – I.1.6 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6	podstawowy

1	166	196	t	Publicystyka oświeceniowa w służbie ojczyzny [podręcznik: Publicystyka oświeceniowa w służbie ojczyzny, s. 278]	OŚWIECENIE	Publicystyka oświeceniowa w służbie ojczyzny	rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; rozpoznaje specyfikę tekstów publicystycznych (artykuł, felieton, reportaż), retorycznych (przemówienie, laudacja, homilia), popularnonaukowych i naukowych (rozprawa); wśród tekstów prasowych rozróżnia wiadomości i komentarz; rozpoznaje środki językowe i ich funkcje zastosowane w tekstach; odczytuje informacje i przekazy jawne i ukryte; rozróżnia odpowiedzi właściwe i unikowe – I.2.3 ; rozpoznaje i określa funkcje tekstu (informatywną, poetycką, metajęzykową, ekspresywną, impresywną – w tym perswazyjną) – II.3.3	podstawowy
1	167	197	t	Liryka patriotyczna okresu oświecenia [podręcznik: Liryka patriotyczna okresu oświecenia, Franciszek Karpiński, <i>Żale Sarmaty</i> , Ignacy Krasicki, <i>Hymn do miłości ojczyzny</i> , s. 283]	OŚWIECENIE	Liryka patriotyczna okresu oświecenia	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnie; określa ich funkcje – I.1.4 ; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5 ; rozumie pojęcie motywu literackiego i toposu, rozpoznaje podstawowe motywy i toposy oraz dostrzega żywotność motywów biblijnych i antycznych w utworach literackich; określa ich rolę w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – I.1.11 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16	podstawowy
1	168	198	t	<i>Powrót posła</i> Juliana Ursyna Niemcewicza – informacje wstępne [lektura: Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i> , podręcznik: Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i> , s. 287]	OŚWIECENIE	Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i>	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8	podstawowy
1	169	199-200	t	<i>Powrót posła</i> Juliana Ursyna Niemcewicza jako komedia polityczna [lektura: Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i> , s. 289]	OŚWIECENIE	Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i>	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy
1	170	201	nt	Wzorce i antywzorce bohaterów w <i>Powrocie posła</i> Juliana Ursyna Niemcewicza [lektura: Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i> , podręcznik: zadania do całej lektury, s. 295]	OŚWIECENIE	Julian Ursyn Niemcewicz, <i>Powrót posła</i>	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2 ; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	podstawowy

1	171	202	t	Rokoko – sztuka służąca zabawie [podręcznik: Elegancja, wdzięk, zmysłowość, czyli rokoko, Stanisław Trembecki, <i>Powązki. Idylla</i> , s. 296]	OŚWIECENIE	Elegancja, wdzięk, zmysłowość, czyli rokoko	rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4; interpretuje treści alegoryczne i symboliczne utworu literackiego – I.1.5; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16; charakteryzuje główne prądy filozoficzne oraz określa ich wpływ na kulturę epoki – I.2.5; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	172	203	t	Rozrywka jako symbol władzy i wyższości – <i>Huśtawka</i> Fragonarda [podręcznik: Jean-Honore Fragonard, <i>Huśtawka</i> , Yinka Shonibare, <i>Huśtawka</i> , s. 300]	OŚWIECENIE	Nawiązanie	przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1; odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	podstawowy
1	173	204	t	ZR Powrót do natury zwany sentymentalizmem [podręcznik: Sentymentalizm – poezja serca w wieku rozumu, Jean-Jacques Rousseau, <i>Nowa Heloiza</i> , s. 304]	OŚWIECENIE	Sentymentalizm – poezja serca w wieku rozumu	rozdziela gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1; wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej – I.1.8; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1; rozpoznaje rodzaje stylizacji (archaizacja, dialektyzacja, kolokwializacja, stylizacja środowiskowa, biblijna, mitologiczna itp.) oraz określa ich funkcje w tekście – II.2.6; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2; rozpoznaje i charakteryzuje styl indywidualny (dzieła literackiego, autora) oraz styl typowy (gatunku literackiego, prądu literackiego, epoki) i wykorzystuje tę wiedzę w interpretacji utworu literackiego – ZR II.2.6	rozszerzony
1	174	205	t	Polski sentymentalizm i jego przedstawiciele: Franciszek Karpiński oraz Franciszek Dionizy Kniaźnin [podręcznik: Sentymentalizm – poezja serca w wieku rozumu, s. 302, Sentymentalizm w Polsce, Franciszek Karpiński, <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i> , <i>Laura i Filon</i> , <i>Pieśń wieczorna</i> , <i>O deszcz</i> , Franciszek Dionizy Kniaźnin, <i>Dwie lipy</i> , s. 306]	OŚWIECENIE	Sentymentalizm w Polsce	rozumie podstawy periodyzacji literatury, sytuuje utwory literackie w poszczególnych okresach: starożytność, średniowiecze, renesans, barok, oświecenie, romantyzm, pozytywizm, Młoda Polska, dwudziestolecie międzywojenne, literatura wojny i okupacji, literatura lat 1945–1989 krajowa i emigracyjna, literatura po 1989 r. – I.1.1; rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielanekę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9; rozpoznaje w utworze sposoby kreowania: świata przedstawionego (fabuły, bohaterów, akcji, wątków, motywów), narracji, sytuacji lirycznej; interpretuje je i wartościuje – I.1.10; rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji, rozumie ich znaczenie w tekście – II.2.1	podstawowy
1	175	206	t	Przemijają ludzie, przemijają konwencje [podręcznik: Maria Pawlikowska-Jasnorzewska, <i>Laura i Filon</i> , s. 311]	OŚWIECENIE	Nawiązanie	rozpoznaje konwencje literackie i określa ich cechy w utworach (fantastyczną, symboliczną, mimetyczną, realistyczną, naturalistyczną, groteskową) – I.1.2; rozpoznaje w tekście literackim środki wyrazu artystycznego poznane w szkole podstawowej oraz środki znaczeniowe: oksymoron, peryfrazę, eufonię, hiperbolę; leksykalne, w tym frazeologizmy; składniowe: antytezę, paralelizm, wyliczenie, epiforę, elipsę; wersyfikacyjne, w tym przerzutnię; określa ich funkcje – I.1.4; rozpoznaje tematykę i problematykę poznanych tekstów oraz jej związek z programami epoki literackiej, zjawiskami społecznymi, historycznymi, egzystencjalnymi i estetycznymi; poddaje ją refleksji – I.1.9; porównuje utwory literackie lub ich fragmenty, dostrzega kontynuacje i nawiązania w porównywanych utworach, określa cechy wspólne i różne – I.1.13	podstawowy

1	176	207-208	t	ZR Dwie wizje państwa – Ignacego Krasickiego i Woltera [podręcznik: W poszukiwaniu świata idealnego. Utopie w utworach Ignacego Krasickiego i Woltera, Wolter, <i>Kandyd</i> , Ignacy Krasicki, <i>Mikołaja Doświadczńskiego przypadki</i> , s. 312]	OŚWIECENIE	W poszukiwaniu świata idealnego. Utopie w utworach Ignacego Krasickiego i Woltera	rozróżnia gatunki epickie, liryczne, dramatyczne i synkretyczne, w tym: gatunki poznane w szkole podstawowej oraz epos, odę, tragedię antyczną, psalm, kronikę, satyrę, sielankę, balladę, dramat romantyczny, powieść poetycką, a także odmiany powieści i dramatu, wymienia ich podstawowe cechy gatunkowe – I.1.3 ; przedstawia propozycję interpretacji utworu, wskazuje w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – I.1.14 ; wykorzystuje w interpretacji utworów literackich potrzebne konteksty, szczególnie kontekst historycznoliteracki, historyczny, polityczny, kulturowy, filozoficzny, biograficzny, mitologiczny, biblijny, egzystencjalny – I.1.15 ; rozpoznaje obecne w utworach literackich wartości uniwersalne i narodowe; określa ich rolę i związek z problematyką utworu oraz znaczenie dla budowania własnego systemu wartości – I.1.16 ; zgodnie z normami formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze, głos w dyskusji – III.2.4 ; tworzy spójne wypowiedzi w następujących formach gatunkowych: wypowiedź o charakterze argumentacyjnym, referat, szkic interpretacyjny, szkic krytyczny, definicja, hasło encyklopedyczne, notatka syntetyzująca – III.2.6 ; w interpretacji przedstawia propozycję odczytania tekstu, formułuje argumenty na podstawie tekstu oraz znanych kontekstów, w tym własnego doświadczenia, przeprowadza logiczny wywód służący uprawomocnieniu formułowanych sądów – III.2.10	rozszerzony
1	177	209	t	ZR <i>Kandyd</i> i jego współczesne odczytanie [podręcznik: Zalibarek, plakat do do spektaklu <i>Kandyd</i> , s. 319]	OŚWIECENIE	Nawiązanie	odczytuje pozaliterackie teksty kultury, stosując kod właściwy w danej dziedzinie sztuki – I.2.6	rozszerzony
1	178	210	nt	Podsumowanie wiadomości dotyczących oświecenia [podręcznik, Oświecenie – podsumowanie, s. 320]	OŚWIECENIE	Oświecenie – podsumowanie	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy
1	179	211	nt	Sprawdzian wiadomości – oświecenie	OŚWIECENIE	Oświecenie – sprawdzian	wykazuje się znajomością i zrozumieniem treści utworów wskazanych w podstawie programowej jako lektury obowiązkowe – I.1.8 ; przetwarza i hierarchizuje informacje z tekstów, np. publicystycznych, popularnonaukowych, naukowych – I.2.1 ; porządkuje informacje w problemowe całości poprzez ich wartościowanie; syntetyzuje poznawane treści wokół problemu, tematu, zagadnienia oraz wykorzystuje je w swoich wypowiedziach – IV.2 ; gromadzi i przetwarza informacje, sporządza bazę danych – IV.10	podstawowy